

REGULÓ.

Pesten csötörtökön december 13^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Az én bekesem.

(Folytatása.)

Örülni remény, reményleni okosság nélkül, ébren álmodozni, ezerszer halni-meg halál nélkül, másról gondolkozni, ön magáról elfeledkezni, most hevülni, majd fázni. — Szeretted-e a' rejtett szót? Ez is az; — de hogy kissé se törd rajta fejedet, megmondom: — Szerelem! — Hej be angyal is ám az a' szép szőke leány! — No de majd más felé is térek. — Elég hozzá, meg volt a' fényes bál; volt táncz! — Ezer millio! e' tánczosokhoz képest a' forgó szél csak óramutató. Már ide nem jó volt ugy-e bekesem? de még bagariám sem, mellyet, mint leendő kocsis, hideg elleni védszer-nek vevék magammal, 's gondolván, 'hogy mind színre, mind alkotásra nézve nemzetibb a' tarka harisnyánál, lábomon hagytam. De bezeg az üstökös csillagnak sincs több bámulója, mint nekem; csillogott rám a' sok vendég-szem; kendőkbe burkozáék előttem sok finnyás orr — mint később tudám, uj bekesem, 's uj bagariám hatás szagától boszontatva. — Én, mint bazilisk tekintetével meg-igézett, helyemből sem tudék mozdulni, mig Cselley meg nem jelenik. — ,Legyen örömetek zavartalan! — 's távoztam.

Hogy pedig megilletődésem, hova tovább, komolysággá ne ne váljék, körülvettünk egy kerek asztalt; itt is volt táncz, vig toasztokkal csengő pohár-táncz, az édes barátság ártatlan eyelgé-seivel fűszerezve. — O! bajtárs, miért jelen nem lehetél. Drága a' futó létnek csak egy illy éldeletű percze is! melly ugy is csak négy kis szakaszra osztott keskeny könyv. Első szakasza együgyű meséket, második érzelő ábrándokat, harmadik tette serkentést, negyedik elkomolyodott bírálatokat, szabályokat mutathat. Sorai a' napok, levelei éveink, mellyek maguktól forognak; az elfordultakat többé végig nem nézheted, mert ők elenyésztek; nem tudjuk a' következők közül, mellyikre van a' vég felírva, mellynek meg-

pillantására, az egész könyv elenyészik. Boldog, ki mindenikből okos kivonatot közölhet.

Közös élékséggel mulatánk; palaczkaink ürültek; kedvünk nőttön nőtt. — Sorsot is huzánk. Mire? álorezásan bálba menetelre. — Minden bizonynyal rám esett, 's mennem kellett oda, honnét előbb magam emberségéből nem távozhattam. — Öltözetem ezüst himzéssel előtött kék szövet volt, tánczra készült bakancs; csal-mám bandítás, tetejében lencses pipa.

Bimbók, félig nyílt 's ma holnap szirmaiktól bucsúzó rőzsák között suhogtam ide 's tova kósza Zephyrként, 's Cselley betanítását tartván szemem előtt, esaptam a' magyaros köszöntéseket, mellyek bámultomra 's végtelen örömemre viszonoztattak; mi több! nem hal-el a' jelenkor kis lánykája a' hugocska névre; mert száznak is mondám „hej hugom, be szép vagy!“ 's gondold csak, mint-ha valamennyin barát-poharat üritettek volna velem — „te!“ volt legfőbb czimünk.

Sokat, igen sok szépet láttam: de egy szőke angyalka — érts-meg barátom — legszebb volt, ha bár egész földgömről jelen voltak volna is a' szépek. Szemem mindig őt kíséré; szivem mindig hangját ohajtá; szivem egyedül ő felé dobogott, 's magyarázza-meg, a' ki tudja, én nem tudhatom, miképp' egészen övé levék. — „Ki vagy te derék magyar?“ — kérdé nyájasan. — „Rabló vagyok, angyalkám — felelék lobbal — sziv-rabló; kulcsom a' tiszta szerelem; ha szived ezzel nyílik, dúsan térek vissza barlangomba: ellenben pedig erőszakkal fel nem töröm rekeszét. — Hát te magyar leány?“ — „Az ilyen szelid rablóhoz mindig kedvező bíró“ — volt a' válasz. — Szépen kezdtük ugy-e? de még szebben végezzük, ha reményemen kívül magyar táncz nem kezdődik; de itt már tettlen állni megbocsáthatlan hiba volt volna; különben is hanga, tokaji, szép leány engemet tatár csoportba is behajthatna. Pördített krajczárként megpergettem én is tehát a' kis szőke lánykát, 's tán felettébb is: mert helyre szállításakor őrdámájától nem éppen kedvező tekintetet nyerek. Bókolva köszönök, engedelmet kérván, 's im álarczom imádot-tam ölébe esik, melly után hirtelen kapván, majd sértést tesz csal-mám lencses pipája az engem egészen felderített égi fényen: — pedig olly egy szikra nem illy lencses pipába való. — Már az illy bak lövésekkel természetesen tünni kell az embernek; tettem is én ezt: de egy magát hátam megett hűtő kis léleknek majd vég-veszélyt okoztam szapora fordulásommal, kit rózsa-bokorra csapó durva szélként némelly csicsomái elhullatásaig érinték, 's néhány körölte ögyelgőknek a' sziveskedők fején történt orzuzásig foghalkozást szereztem. Láng-meteorként tüntem-el ezután, 's hogy most

rózsák nyíltak nyomaimon, bizonyos: mert némelly utamba eső gyengébb lábak harmadnapig is pironkodtak. — Nem tudom, mit tesz e' szó „Grobheit!“ — ha tudod, ird-meg; mert ezt sokaktól hallám jöttömben.

Veszélyes fényemből kibúva, ismét használtuk az időt; de én nem úgy valék, mint előbb; mert most szívem rendetlenül dobogott; a' test 's lélek külön-munkálatait nagyon világosan láthattam; az lángoló törzsként asztal mellett ülve, ez szerelem-angyal-alakban szépe körül repkedvén. El is határozatam ismét megjelenésre; de minn kezdjem? hiszen ő nyájas, ő szállítand-meg; de hogyan? hiszen nem ismerhet. — Abban a' gunyában elbeszélgettem volna biz' én; de már most nem az, ki elébb; felvilágosittatván a' nekem kedves te-zés felől is, nem bizom magamhoz. — Cifra vi-torlás üres hajó könnyen kiköt a' sziv kikötőjében, 's az egyszerű kincses ritkán horgonyozhat ugyan ott. — Illy gondolatok közt rám halmozott ingerkedő kérdések 's vidám szóváltások közt teltek a' perczek, mellyeket én titkon a' kedvesnél kezdő, folytató, 's végző beszéd alkotására használtam.

„Bajtársim — szölkék elkészülésem után — frakkot, czipőt, harisnyát! az én óráim ütött; indulok.“ — Szilárd tökéletemet tapasztalván először hagymászt gyanító barátim, ismét álarczosnak öltöztetének. — De ah nemzetiségem! mért vesztélek-el csak egy perczig is? — A' teremtet jól megürülve, órámon a' következő napot két órát vesztve látám; tündéremet eltűntnek, agy-zavaró mondókámat rajtam vesztettnek tapasztalám.

Visszatérésem mindenkit megzavart; mert ezer kérdésre is néma levék, és szerelmes a' szó teljes értelmében mostanáig. — Szívünk rideg érzései olly erőtlen közönösség, bajtárs! mint ház fedelére fagyott jégcsapok, mellyek a' fejlődő nap sugaraitól egészen leolvadnak. Ha én kevéssel ez előtt hason körülményű társat látok, gunyolva kaczagom az ábrándozót, hős helyzetből emlékeztetem ön állására: 's most, ezer millio! magam szakadtam-le jégem, 's bár óriási léptekkel próbáljak fellépni — hova tovább zuzván alattam — remény mindaddig nincs, míg segéd-kéz nem jó szabadításomra. Te ismersz, 's nem gunyolhatsz!

Télhó 22-kén.

„Józanodj! mert talán fél magyar hazát bejártad, hogy bódult szerelmes vagy“ — irád barátom! Köszönöm figyelmeztetésedet. Igaz, hogy a' tovább hajtással nevedő hó - gömbhöz hasonló hirtel-kürtölé-be vidékünket: de ne félts bajtárs, mert még csak egy kis mámor van-meg az egészből. — Halljad csak!

Néném, mint Légváriné leánykori barátnéja, csupa rokonság vágyából szót tesz felőlem amaz előtttem hirben ismeretes Apollonia leánya előtt; ki is, mivel a' kávé nem szeretem, a' jó sonka étvágyomat elégíti, és (quod summum) bekest, nem pedig frakkot viselek — rögtöni kosár-adással válaszolt. Még ez mind jól megy — gondolám — nagy bohóság is illyesben láttatlanra alkudni: de még is azon büszke lemondás egy merényre — Légváriék látogatására — határoza, hogy tudhassam, kitől jött legyen az üres kosár.

Dél volt, hogy vadász-köntösömben — minden bizonynyal bekesemben — vadász-paripámon udvarjokra vágaték, hol legelsőbbben is egy pusztult üveg házas kertet pillanték-meg. Itt egy terebély fán kakas 's néhány tyuk van megfagyva: amott egy éhes agár füstölt sódorról vesződik; más felől a' kandúr félig sült kácsát czepele. Nincsenek itthon — gondolám — ez cselédi gondatlanság! — 's fel felé mentem. — Konyhába lépésem egy a' tűzhely mellett szundikáló szakácsnő álmát zavará-meg, ki lassan eszmélt ugyan, de még is jó adag zsirt a' tűzbe döntvén, gyuladást okoz, ha csak a' lármára lassanként összeszállongó cselédség a' tűzhelyen volt edényeknek porrá zuzásával gátot nem vet a' harapódzó lángnak. — „Ki van itthon — kérdém a' vita után? — „Urunk asszonyunk látogatóban; egyedül a' kisasszony“ — volt a' felelet. — Én kalauzt kérve tovább haladtam.

Nem ütközék-meg fájdalmasabban Brutus látására Caesar, mint én a' festő tábla előtt ülő szép művésznőmére. — Hálátlan sors! be ritkán méltánylod keblünk hő érzelmeit; hányszor rázol zuzmarázt vágyunk szent tárgyáról remény-bimbóinkra! Im a' szép művész nőben rég imádott bálványomra ismerek. De bámulj velem! Büszke leányra számoltam, 's egy angyal fogadott; a' várt hideg kifejezésekre készült nyájas szavak a' nyájasság szózataira forrókká olvának. Igaz, hogy ő nem egészen hiba nélküli; mert ha minden bűnösnek képen ezéhez hasonlóan hibás tette: úgy az igazság mérlege tökéletesb volna; de még is ő engemet — mit pedig bizonyos hirtől hallék — nem gunyolhatott; hiszen tán a' legnagyobb emberi erőtlenség felett is védangyalként állna. Ez színlés nem lehet; — vagy ha az, úgy ama hajdani kétkedő bölcsek állítása áll: „semmi sem az, minek látszik.“

Nyájas szóváltások közt Ámor szekerét képző festvényét vizsgálván — „kosarak is kellenének — mondám — a' nyilak végeire; mert úgy is szok néha Ámor lövöldözni.“ — Ő mosolygva hallgatott. — „Ugyan, mondja-meg, szép hugom — szólék kissé magamról felejtkezve — mi ok fonta kosaramat? — Pirulva tekintgete szét, mintegy segéd-szót kérőleg — „Nemde a' körülmények?“

„O igen — szóll könnyebbülve, azok gyakran szigorú parancsolók.“
 — „S éppen itt mutatja-ki felséges szabadságát a' szív; úgy mutat-hatja-meg, hogy nem pórszolgá: ha ön erejétől, és nem ezektől határozódik. Őszinte szóllás legfőbb tulajdonom. — A' mint eddig könnyű, úgy ezentúl mázsa-terhű lesz üres kosara szivemen. Szabad-e egy szép multat visszaidézni, 's önt egy rablott rablóra emlé-keztetni, ki kedvező bírójától kedves ítéletet ohajt?“ — Itt, bajtárs, irántai kiméletből szünnöm kellett; mert törekvése mellett is nyilvános lön nagy zavara. Nem sokára távoztam.

Bajtárs! helyzetem különös; adj tanácsot, mi tevő legyek? Még egyszer próbáljak? — kosaras tóttá örömet nem lennék. — Ej! engedjünk egy kis időt, öregeinket egymáshoz, engemet tündérkémhez közelebb vivőt; ez majd megtanít mindenre. — Lát'd, milyen az emberi erőtlenség! örömet nem hiszi, mit nem szeret, ha bár az való is. Hallhattál te is sok bizonyost a' Légvári házról; 's im én olly kész vagyok nem hívésökre. — No de ki tudja, mint lesz? — Elég hozzá, tatárom már meggyógyult verseny-ugratási bajából; jó vérű lovat adott benne Gyöngyi bátyánk; széltire fokosozom róla a' nyulakat. Holnap ezen megyék tüskés völgyén, hova egy átkozott farkas szabatosan megjelenik legszebb toklóinkért, majd próbálok valamit. Bár kézre jönné! Ugyan hatalmas bunda kerekednék belőle!

Télhó 24-kén

Ollyan a' szerelem, barátom! mint mély gyökerű fájos fog; melly ha gyökere bennveszésével számüzetik, lappangó részecské-jére bizza boszúját.

Szándékomat ostronló leveled 's a' sok szóbeszédre hideg közönösséget, szerelemről lemondást kezdék tettetni: de nem ment; sőt ez legkomolyabb akaratom 's tettem körül is üzven velem cseles játékát, kettős vaktöltés készteté iramlani a' megjött gonosz rablót; mellyet — boszúból tatáromra szökve — mind addig üldöztem, mig az alkony 's hova tovább nevedő fergetegnek segítségével — engem messze csalva 's nagy tévedésben hagyva, a' reczés ligetben eltűnt. Tán bálványnyá válva most is egy helyben vagyok, ha messziről ugatás nem hallik: de ezután tartva nem sokára házak-ra bukkantam. Itt, mig holt létemről tünődve, kutattam valami élő lényt, kitől sorsom megtudhatnám, éktelen ordítással rohan egy csapat kuvasz lovam felé, mire ez, néhány mérges hortyok után fejét szügybe vágva, kikapcsolódott kantár-szárnál fogva nem szabályoztathatván, folytonos sebességgel ragadt szemközt a' vésznek, y két percnyi vágatása után valami kábító kemény ütődésre,

lemaradtam. „Absolon függött, én fekszem : ő cserfán, én egy kökerítés ajtaja előtt vérző orral!“ — Így elmélkedtem kemény földpárnámon ocsódásomban.

(Folyt. következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Emlő - magzat. E' közmondást „a' természetben nincs szökés“ maga a' természet czáfolá-meg, ha különben a' „hamburgi levelező-nek“ mely következő történetről értesít, hinni lehet. Gräfe, titkos tanácsnok, Berlinben egy olly orvosi operációt vitt mult napokhan végbe, mely, mint eddig még hallatlan, egyedül állhat az események könyvében. Bizonyos lengyel grófné, férjének halála óta, folyvást fel emlő-daganatban szenvedett, melynek eloszlátásán a' legtapasztaltabb orvosok is süketlen fáradoztak; sőt még maga Gräfe sem tudta a' szenvedőnek dagadó emlőjéből a' rejtélyes betegség valóságos okát megfejteni. Végre a' grófnénak legnagyobb élet-veszélyeztetésével a' beteg emlőt levágta. Tekintetben álló orvosok, 's Mültter és Schlemm híres boncztudósok voltak jelen az operáczió, melyet Gräfe már többször bámultt sebességével végzett. A' levágott beteg emlő 15 fontot nyoma, és - o csudák csudája! benne egy több hónapos magzat volt, korának megfelelő kifejléssel. A' boncztudományi muzeum e' természeti ritkatüneményt magának tartja. Gräfe ur bővebben kívánja, miként beszél, ez érdekes esetet leírni. A' grófné egészsége naponként és szembe-tűnőleg javul. (Későbbi tudósítások ezt általján mesének hirlelik.)

Lama. A' „Foreigne Quarterly Rewiew“ utóbbi számai egy uj saját-ságáról értesítnek a' lamának. A' lama sem ütést, sem durva vele bánást nem tűr-el. Falkánként járnak, 's egy Indus meglehető s távolságban megy előttük kalauzul. Ha elfáradtak, megállnak; a' kalauz ugyan azt teszi. Ha a' pihenés rendén tul tart, könyörgéshez folyamodik az Indus, hogy folytassák utjokat. Mintegy 50 lépésnyi távolságra tőlek alázatosan áll-meg, karait esdve feléjük terjeszti, 's nyájasan reájok pillantván, koronként legszelidebb hangon ismétli ic, ic, ic. — Ha kedvök van tovább menni, követik: ellenkező esetben reá sem ügyelnek, hanem olly búskomolyan néznek égre, mintha egy boldogabb, sirontuli életről elmélkednének. Egyedül a' lama azon állat, melyet az ember használ, és bántani nem merészel. Ha valamelyik Indus erőszakkal vagy fenyegetéssel akarja a' lamát arra kényszeríteni, mit jó szántából tenni nem akar, azonnal megsértettnek érzi magát; méltósággal emeli-fel fejét, elfutni nem készül (a' lamát soha sem kötik - meg), lefekszik, 's égre néz. Szép szeméből nagy csepekben hull a' könnyű; kebléből nehéz sohajok szakadnak-ki, 's egy fél, legfőlebb három óranegyed mulva megszűnt élni. Azon tisztelet, melylyel az Indusok ez állat iránt viseltetnek, babonasággal határos. Ha terhet raknak reá, elfedik fejét, hogy terhet ne lássa. Ha a' reá rakott teher nehéz, lerogy, 's kimulik. Csak a' cordillerai Indusoknak van elég türelmök a' lámával szeliden bánni.

KÜLÖNFÉLE.

Életmentő kutya. Londoni lapokból következőt olvasunk. Több neufoundlandi szelindeknek emelt már az emberi háladatosság emléket: de egy sem volt reá még oly érdemes, mint az, melly „Svearkeart“ angol kereskedő hajónak szirthez csapatásakor a' kasseri partokon 17 embernek életét megmenté. Igaz, hogy a' part nem volt szerfelett meredek ott, hol a' szerencsetlenség történt; de a' hullámtorlás miatt még sem vergődhettek a' szerencsétlenek partra. Mars (a' kutyanak neve) csak rövid ideig nézte munkátlanul a' partiól, mellyre játszva vergődött-ki, a' halállal küzdőknek sikertelen erőködését, 's vig ugatással azonnal habok közé szökven, előszer is urát, a' kapitánt szabaditá-meg, 's így utána még tizenhat embert, részint mairózokat, részint utazókat. Ereje szemlátomást fogyott, 's vége felé látni leheté, milly erőködésbe kerül a' szabadítás munkája. Szép heve még sem hült-ki; és noha gazdája tartóztatá, addig nem nyugvék, míg az utósót is meg nem menté. Alig látá azonban ezt veszelyen kívül, kétszer háromszor görcsösen leleklzlvén, ura lábainál élet nélkül rogyott-le. Elmerévült tetemei minden általa megszabadítottnak könyüi 's oly gyász érzés közt takarítottak-el, minőt sok ember temetésénél nem láthatni; sirja fölé pedig egy kőtablát tettek, szép tetteknek örök emlékeül.

Angol nemzeti adósság. „Champion“ angol hirlap következő felszámítását adja az angol nemzeti adósságnak. — „Az adóssági összeségnek súlya 14.088.475 fontot tesz aranyban, ezüstben pedig 266.665.666 fontot. E' tehernek tengeren túli szállítására 25 (kétszáz ötven tonnás) hajó kívántatnék; szárazon szállítva pedig csak 12 500 kocsi — mindegyik 10 mázsa arannyal terhelve — vihetné-el, — 's e' kocsik szakadatlan vonalban 35 1/2 angol mérföldet lépnének-be. Nyolcz száz millio angol souveraind'or, ha egymás felé úgy rakatik, hogy egy nagy óriási oszlopot képezzen, 700 angol mértföldnyi tért fog befedni. Ugyan annyi souveraind'or azonban a' földön, hosszában, 's keményen egymás mellé rakva, 11.048 angol mértföldnyi tert boritna-el. Egész földgömbnek népessege — 1000 millio lélekre számítva — az angol nemzeti adósságnak aránylagos felosztása mellett, fejenként 16 sillinget fizetne: Europa népességének ellenben fejenként 5 font st. 17 schilling 's 73 1/4 pence-t kellene fizetni.

Haj-rabló. Toulon környékét nyolcz napig különös rémülés fogta-el. Minden pórhölgynek, ki Marseille-ből Toulonba ment, az olliouses-i sziklauton haja elvágatott; így a' rémülés közös lett, és az említett uton semmi néember nem merészelt menni. Nehány nap előtt B. kisasszony, egy marseillei tehetős családnak tagja, apja, anyja 's egyik szobaleányával utazott az említett helyen keresztül. Éj volt. B. ur és asszony gyalog mentek-fel egy meredeken; leányuk, egy nem rég kiállott betegségi gyöngeség következtében, a' hintóban maradt. Mig így haladtak, a' sziklanyílásból előlep egy zavart tekintetű, rendetlen öllözetű, hosszú hajú és bozontos szakálú ember, egyik kezében nagy zsákot, másikban egy csillámló műszert tartva. E' rémalak a' kocsihoz lép, ajtaját sebesen feltárja, a' kisasszonynak haját megragadja, és csillámló műszerevel — melly nem egyéb volt egy iszonyú ollónál, levágni akarja. A' leány sikoltására még jókor érkezett vissza B. ur, 's a' rablót megragadván, néhány utas segedelmevel megkötözte, Toulonba vitte, hol egy éjszaka már nyolcz nap óta eltűnt hajfodrászra ismertek benne. Mégtebolyo-

dásának oka különös. E' szerencsétlen egy fog nélküli fésűt talált-fel (közönségesen tudva van, hogy a' fésű fogai a' haját rontják); azonban meghallja, hogy Parisban egy hajfodrász azt hasonlólag feltalálta, 's találmányára szabadalmat is váltott. Így számtalan álmatlan éjeinek munkáját füstbe menni látván, megörült, 's az ollouises-i hegyszorosba költözvén, minden némberek haját levágta, hogy vetélytársa találmányának hasznát ne vehesse.

EMLEKMONDÁS.

H i t. S z e r e t e t.

A' hit mágnes-tű 's csajkánkknak hiv kalaúza

A' lét hullámján; nélküle vesztve utunk.

A' szüretet kormány; ladikunkon ezernyi vihar közt

Általa leghamarabb éjük-el a' kikötőt.

V — i BARNÁ.

Felfordult ház az, melyben a' konty szerepet cserél a' kalappal.

FÁY után —

Élet-kémlés. Kémléljük-ki mindennek jobb oldalát, 's néha többet találunk, mint kerestünk. Ne várjunk felhőtlen napokat; a' napban is van fogatkozás, hogyne lenne illy parányi életben?!

KISFALUDY KÁROLY után K. H. K. J.

Gondolatszikrák. Tehetség, szorgalom, vastürelem — 's mi lehetlen ember-ész előtt?

Tanács. Inkább keveset 's jól, mint sokat 's rosszul; — ugy drága gyöngyöt, így homokba elegyítettet adsz; 's ki tudja, megtalálják-e; vagy a' gizgast fölhányi kedvök veszvén, abban hagyják.

HÁBOR, E....ről.

Szórejtvény.

Három jegy. Két végsőm által lézész az, a' mi

Visszafelé az egész, a' mely ismertet akármit.

PÉNZES JÁNOS Aradrul.

Előbbi rejtvény: Tatár, határ.

Figyelmeztetés. — Ez évnek utolsó hónapja feltünvén, e' folyóirat mind távulabb lakó mind budapesti t. cz. pártfogóit tisztelettel figyelmeztetjük, hogy lapjaink jövő 1839-ik évi számaira az előfizetés általánosan megnyitott. Minél fogva kérjük a' t. pártfogókat, méltóztassanak akár postán, akár Pesten a' kiadó hivatalban folyóiratunkra már most megtenni az előfizetést, nehogy elkészvén a' rendelés, minthogy részint a' borítékok nyomtatása hamar meg nem eshetik, részint a' szerkeszőnek nem adatnak tudtára azonnal az elkészett rendelések, a' t. előfizetők félbenzakasztva 's okajításuk ellen későbbben kapják új évi lapjaikat. — Jövő évi lapjaink valamint eddigi alakjokban és díszökben maradnak-meg, ugy eddigi szerkesztők szilárd elveit is viselve folyvást finom velin papiroson, 's a' szokott képekkel jelennek-meg. — Az előfizetési díj félvre p o s t á n 6 ft. — helyben boríték nélkül 5 ft. — borítékkal 5 ft. 24 kr. ezüst pénzben.

Szerkeszi Mátray Gábor, halpiacson alul, a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.